

I. felvonás

A Sith háborúja

2. fejezet

A Rend része

A hülye is tudta volna, hogy mire készülök, mégis megpróbáltam. Az egyik pillanatban még a togruta vékony csípőjéről próbáltam elcsenni a fénykardját, a másokban már a falhoz kentek a mesterek, a harmadikban pedig a földről néztem szembe három fénykard pengéjével. A két zöld penge mellett Shado kék kardja is az arcomra meredt. Ebben a felállásban nem éreztem időszerűnek a harc folytatását.

– Nyugi, ha holtan akarnánk, már nem élnél – mondta nagyozolva Skywalker.

– Mit akartok velem? – kérdeztem, nem mutatva a félelmemet.

– Nos, annak ellenére, hogy egy manipulatív sith kurva vagy, még mindig megmentetted az életemet. Bár több mint egyértelmű, hogy ezt a saját beteg céljaid érdekében tetted – magyarázta Cade. – Úgyhogy viszonzom a szívességet. Megmentelek, a saját öntelt kis játékom részeként.

– Miről beszélsz? – vágtam rá idegesen. Fogalmam sem volt róla, hogy mit akarhatnak, de abban biztos voltam, hogy ez nem ígért nekem túl sok jót.

– Mától a Rendünk része lesz – jelentette ki K'Kruhk.

Normális körülmények között elnevettem volna magamat, azonban ezt nem engedhettem meg magamnak a rám meredő fénykardok miatt. Döbbsenten, mozdulatlanul, kerek szemmel néztem a mesterekre.

– Már amennyiben hajlik az együttműködésre, *úrnő* – tette hozzá Shado.

– Mi történik, ha mégsem? – Nem láttam sok esélyt egy boldogító válaszra, de meg kellett kérdeznem.

– Csatlakozol Krayhthez – vágta rá Cade.

– Egészen pontosan elengedjük – folytatta Shado –, ugyanis a mi törvénykezésünk túl enyhe a bűneihez képest. A Birodalom Lovagjaira bízunk a sorsát, akik éppoly kegyetlenséggel bánnak a sith foglyaikkal, mint ahogyan az Egy Sith cselekedte az általa elfogott jedikkel és birodalmi lovagokkal. – Azaz addig kínoznának, amíg nem könyörgök a halálomért, és még utána sem állnának meg. Csak akkor végeznének velem, amikor nem vagyok több egy üres váznál, amit már semmire sem használhatnak... Azt hiszem, meghoztam a döntésemet.

– Áll az alku – vágtam rá rövid gondolkodás után. A mesterek eltették a fegyverüket, mire én felálltam és K'Kruhk szemébe néztem. – Szívesen Skywalker mester tanítása alá kerülnék, már ismerjük egymást, így gyorsan haladhatna a kiképzésem.

Cade erősen küzdött a röhögéssel, míg a többiek faarccal néztek rám, már a tekintetükön is érezni lehetett, hogy erről szó sem lehet. Elvégre ez olyan lett volna, mintha egy vak vezetne egy világtalant... Én is inkább arra alapoztam, hogy a mestereknek fogalma sincs róla, Skywalker mennyire *nem* a Jó Oldal szolgája.

– Én leszek a mentora – jelentette ki K'Kruhk. – Nekem van a legtöbb tapasztalatom a Sith-el, a Tanács többi tagja egyébként is rám adta a voksát.

– Ahogy óhajtják – feleltem. Nem igazán volt választásom... Ami nem csak nekem jelentett gondot, de alapjaiban megkérdőjelezte ezt az egész örültséget. – Mellesleg, elmondanák, hogy miként terveznek engem, Darth Talont, átállítani a Jó Oldalra?

– Megismertetem önrel a mi útjainkat – felelte K'Kruhk. Ezzel máris nehéz feladat elé állított – ezt hogy lehetett megállni röhögés nélkül? – Amennyiben ellenáll,

meghal. Ha másképp cselekszik, mint azt én mondom, meghal. Árulás, szabotázs vagy bármilyen jellegű ellenállás esetén ugyanebben a sorsban részesül.

– Most viccel? – mondtam kerek szemmel. Mástól még számítottam is volna erre a kis kitételre, ám kissé karakteridegennek találtam egy jedi szájából.

– A legkevésbé sem – rázta a fejét K'Kruhk. Érezni lehetett a levegőben, hogy az igazat beszélte.

– De... – szólaltam meg a döbbenettől, ám hamar félbeszakítottak.

– Maga tudja, hogy hány esztendővel ezelőtt esett meg utoljára, hogy egy sith esélyt kapott arra, hogy egy legyen közölünk? – kérdezte Shado.

– Nem – mondtam. – De...

– *Senki* sem tudja – jelentette ki Cade. – Rohadt nagy szerencséd van, hogy hajlandóak vagyunk belemenni ebbe a cirkuszba, ezért azt javaslom, hogy köszönd meg, amíg még megteheted.

– De miért? – mondtam ki végre a mondatot. – Miért vagyok ilyen *rohadt szerencsés*?

– Ugyan már senki sem tudja, hogy pontosan mikor – magyarázta K'Kruhk –, ám létezett egy korszak, amikor egy sith átállhatott a Jó Oldalra, sőt mi több, Tythanon az őseink egyetlen szerves egészét alkották, egy olyan közösséget, ami ma már elképzelhetetlen. A több ezer éves harcok során mind eltávolodtunk egymástól, megváltoztunk, ám az Új Jedi Rend nem egy teljesen új rendszer létrehozásáról szól. A rendünk egy régi, jól működő, a béke megőrzésére alkalmas rend visszaállítása szellemében alapult, sőt mi több, annak a hibáit is orvosolni kívánta egykoron. Annak érdekében, hogy ne veszítsük el önmagunkat, azért, hogy az őseink szemébe tudjunk nézni, amikor eggyé válunk az Erővel, nem szabad szem elől téveszteni azt az ösvényt, amin egykoron elindultunk. Ennek a szellemében mi úgy döntöttünk, hogy visszahozzuk az oldalváltás lehetőségét, és ennek ön lehet az első alanya.

– Ez mind szép és jó – feleltem –, de biztos vagyok benne, hogy az ősi időkben a kérdéses sith nem fegyverrel a hátában világosodott meg.

– Mindig vannak hiányosságok – tette hozzá Cade –, de dolgozunk rajta.

Nem vettem be. Kizárt, hogy csak ez álljon a háttérben. Azonban az már egyértelműnek bizonyult számomra, hogy nem fogják az orromra kötni a valódi okot.

– Szóval, Darth Talon – folytatta K'Kruhk –, hajlandó félretenni az egóját és aggályait, vagy a Birodalom Lovagjaira bízuk a sorsát?

– Mint mondtam, én rendben vagyok ezzel az egésszel – mondtam –, csak kíváncsi voltam.

– Akkor bizonyára nem esik nehezére, hogy az én vezetésemmel elismétli a Jedi Kódot – folytatta K'Kruhk –, ezzel hivatalosan is az Új Jedi Rend részét képezve, mint a tanítványom.

– A számra vehetem? – Ennyi erővel egy utcáról jött részeges vukit is megeskethették volna.

– Igen, sőt mit több, megtisztelne minket – felelte K'Kruhk. – Kezdhethük?

Ösztönösen térdre borultam az új mesterem előtt. Nem tudhattam, hogy náluk is ez a szokás, de senki sem volt ellenére, ezért így maradtam, egy számomra igen ismerős helyzetből felnézve rá.

– Nincs érzélem, béke van – kezdte K'Kruhk.

Elmondtam... *A béke hazugság, csak az indulat van.*

– Nincs tudatlanság, tudás van.

Elmondtam... *Az indulaton keresztül erőt szerzek.*

– Nincs szenvedély, higgadság van.

Elmondtam... *Az erőn keresztül hatalmat szerzek.*

– Nincs káosz, harmónia van.

Elmondtam... *A hatalommal győzelmet szerzek.*

– Nincs halál, az Erő van – fejezte be K'Kruhk.

Hallgattam... *A győzelemmel a láncaim eltörnek.*

Nem tartott sokáig a csend, ám számunkra mégis egy örökkévalóságnak hatott. Tudtam, hogy mit kell tennem a céлом elérése érdekében, azonban a testem minden egyes porcikája ellenezte, hogy végigmondjam az ellenség ostoba esküjét. A lényem egésze azért kiáltott, hogy a saját kódomat fejezzem be... Ámde a kínpadot is ellenezte volna. Ezen legalább túltehettem magam.

– Nincs halál, az Erő van – mondtam... *Az Erő felszabadít.*

Megtettem azt, amiről sosem gondoltam volna, hogy képes leszek rá. Különös, de egyre inkább úgy éreztem, hogy nem számítottak volna a körülmények, Darth Talon, az igazi én inkább ízekre szedeti magát, mintsem ezt tegye. Ennek ellenére is meglehetősen önmagamnak éreztem magam, és én biztos, hogy nem fogok megdöglenni néhány ostoba mondat miatt.

– Üdvözöllek a Rendben, Micha Raeth! – mondta megkönnyebbülten K'Kruhk. Meglepett, hogy letegezett, de végül is... Most már mester és tanítvány vagyunk. – Mellesleg nem kell letérdelned a színem előtt, ugyanakkor díjazzuk a szándékot.

Tudtam.

Nem sokkal azután, hogy padawan ruhát öltöttem magamra, választ kaphattam a legnagyobb kérdésemre: hogy akarnak jedit faragni *belőlem*? Egész életemben sith voltam, nem ismertem mást, mint fájdalmat, félelmet és haragot. Bármit el tudtam viselni, bármilyen próbát ki tudtam állni, és több harag lakozott a lelkemben, mint azt egy normális érző el tudná képzelni. Hogy állítasz át valakit, aki ennyire szívós és ennyire mélyen van a sötétségben?

K'Kruhk a létező legostobább módot választotta: a békét. Egy órája sem lehettem a tanítványa, de máris leültünk meditálni az egyik erre a célra kialakított helyiségben. Meg kell hagyni, igen furcsa volt, hogy a hideg padló helyett egy kényelmes, meleg párnán foglalkozhattam vele – azonban K'Kruhk szaga nem engedte, hogy túlzott kényelemben érezzem magam. Rövidesen a nagy kérdéseimet egyetlen talány váltotta fel: Ez mikor tisztálkodott utoljára?

Hamar rájöttem, hogy nem akarom tudni a választ.

– Újragondoltad már a tervedet, Micha? – törte meg a csendet K'Kruhk.

Nem igazán tudtam, hogy mit mondjak.

– Nincs mit újragondolni rajta – feleltem. Teljesen elkeseredett helyzetbe hoztak, szó sem lehetett arról, hogy folytassam azt, amit elkezdtem. Még azon sem tudtam napirendre jutni, hogy miként tudnék elszökni innen – arról nem is beszélve, hogy azután mi történne.

Most alighanem az lehetett a legjobb, ha meghúzómagam a jedik közt, amíg nem kerülök eléggé a bizalmukba ahhoz, hogy megpróbálkozzam valamivel. Ez nem tért el sokban a korábbi elgondolásomtól – azzal a kivétellel, hogy már tudtam, hogy Cade közelébe sem fognak engedni –, és garantálta, hogy a fejem a nyakamon fog maradni, amíg nem érzem biztosnak azt, hogy az erőszakosabb lépések sem bizonyulnak öngyilkosságnak. Elvégre rosszabbat is elviseltem már a mesterem szagánál.

– Ötleted sincs róla, hogy mássz ki a csávából, nem igaz? – mondta szinte már viccesen K'Kruhk.

– Süllyedt – feleltem. *De ki fogok mászni belőle, erre mérget vehetsz.*

– Bármit is gondold rólunk, segíteni akarunk rajtad – folytatta a mesterem.

– Azt elhiszem, hogy a ti oldalatokon akartok. – Elvégre ki ne akarná átállítani a legerősebb sith-et, aki talpon maradt a vidéken? – Csak abban kételkedem, hogy ez jó lesz nekem.

– Életben maradhatsz, ez már több annál, mint amit a sajátjaid közt biztosnak vélhettél – felelte K'Kruhk. Nehéz bevallani, de a fején találta a szöveget.

– Ha minden ilyen egyszerű lenne, akkor az enyéim tömegével mennének hozzátok – mondtam enyhe indulattal a szívemben. – Semmit sem tudsz a Sötét Oldalról, rólam nem is beszélve.

– Tekintve, hogy én már akkor fénykardot fogtam a kezemben, amikor Darth Sidius még Palpatine főkancellár néven volt ismeretes, ebben kételkedem – felelte K'Kruhk. – Abban viszont igazad van, hogy szinte semmit sem tudok rólad, Micha. Miért is nem mesélsz magadról egy keveset?

– Nincs bennem semmi érdemleges – feleltem. Az nem kifejezés, hogy nem kívántam egy jedinek elpapolni az élettörténetemet.

– Mindenki van érdemleges – vágta rá K'Kruhk. – Mondd csak el! Előttem nem kell szégyenkezned.

– Rendben – sóhajtottam egyet. – Azt hozzá kell tennem, hogy nem jött vissza minden, ezért...

– Elég ahhoz, hogy ellenállj, tehát ahhoz is elég, hogy összerakd a képet – vágott közbe K'Kruhk. – Minden meghatározó dolognak a helyén kell lennie.

– Tekintve, hogy még itt vagyok, ebben nem lennék olyan biztos – feleltem.

– Ezt inkább annak tudom be, hogy egy részed élni szeretne – rázta a fejét K'Kruhk. – Az összes félelmed és fájdalmaid ellenére még köztünk akarsz lenni. – Nyilván nem akarom csak úgy eldobni magamtól a saját galaxisomat, nemde? – Szóval kezdjük, az elejénél, ha lehet. Hol születtél, kik a szüleid?

Kételkedtem benne, hogy ebből minden ismeretlen lett volna számára, de ha már úgylis egész nap őt fogom szagolni... Miért is ne?

– A Korribanon láttam meg a napvilágot, sosem ismertem a szüleimet – kezdtem.

– Szerinted még életben lehetnek? – kérdezte K'Kruhk. Persze, egyből érzékeny pontot kellett érintenie.

– Fogalmam sincs – ráztam a fejem. – Az Egy Sith nem a hosszú élettartamról híres, szerintem már azelőtt meghaltak, hogy felcseperedtem volna.

– Érzem benned a kételyt – felelte a mesterem. – Sokat rágódtál már ezen, titkon abban a reménykedsz, hogy ők nem sith-ek. Akkor még jó eséllyel élnének.

Már maga a felvetés és indulatokat ébresztett bennem. Hányszor kérdeztem meg Ruynt erről... Hányszor mondta nekem, hogy ők gyengék voltak, ezért nem maradhattak életben? Bezzeg azt nem sejtette, hogy én tudtam a becsempészett gyerekekről. Sith nem szaporodhatott csak sith-el, ahhoz nem voltunk elegen. Krayt álma a mindennél hatalmasabb sith fajról nem jelenthetett mást, mint egy rakás életképtelen vérfertőzöttet – így hát Erő-érzékeny csecsemőket csempészték az Akadémiába. Én is köztük lehettem... Ám éppúgy tartozhattam az *igazi* sith-ek közé. Sosem tudhattam meg.

– Már nem számít – ráztam meg fejem. – Még ha élnének is, és még ha meg is látogathatnám őket... Mit mondanék nekik? *"Sziaztok, egész életemben bántottak és rettegésben tartottak, de nem kell aggódni, mert mások bántása több mint elég örömet okozott nekem ahhoz, hogy én ezt akarjam?"*

– Ha eljönne ez a nap, biztos vagyok benne, hogy megtalálnád a megfelelő szavakat – mondta K'Kruhk. – Tovább!

– Nos – rántottam meg a lekkum –, mint mindenki mást, hátéves koromig Krayt nagyságáról, a Sötét Oldalról és magáról a Sith-ről tanultam. Őszinte hívévé váltam a Sötét Oldalnak, akárcsak mindenki más. Ezután csoportokra osztottak minket, négy másik gyerek mellé kerültem, akiket már többé-kevésbé ismertem. A következő hat évben különféle teszteknek és próbatételeknek vetettek alá minket, hogy kitolják a korlátainkat. Csak az utolsó évben mondták el, hogy az egyikünk saját mestert kap, míg a többiek meghalnak.

– Hogyan döntötték el, hogy ki él és ki hal meg? – húzta a szemöldökét K'Kruhk.

– Ez az eredményeken múlt. A legtöbb ponttal rendelkező nyert, de ehhez életben is kellett lennie. Mivel mi jóban voltunk, nem akartunk ártani egymásnak, legalábbis eleinte. Volt egy srác, aki mindig mindent jobban tudott nálam, és én mindenáron első akartam lenni, így hát... Elvágtam a torkát, egy magányos éjszakán.

– Így lettél első?

– Így lettem negyedik – feleltem. – Persze mindig így volt. Nem hallottam még olyan csoportról, ahol egynél több növendék maradt volna a végére. Meghalsz, vagy vérbe mártod a kezed... Nekünk erről szólt az élet.

– Mi történt ezután?

– Darth Ruyn alá küldtek, aki köztudottam jól bánt a nem túl jó teljesítményt nyújtó, ámde mindenre képes lányokkal. Hosszú évekbe telt mire sikerült gyémántot taposnia a szénből, olyan dolgokat tett velem, amiket a mai napig nem tudok

megbocsájtani neki, ám megérte. Itt vagyok, még élek, még hozzá azért, mert hajlandó voltam megtenni azt, amit meg kellett tennem és elég erőm is lehetett ehhez.

– Hálás vagy ezért? – kérdezte K'Kruhk.

– Nem mondanám – ráztam a fejem. – Elég nehéz körülírni azt, ami köztünk volt. Tiszteltem azért, amit tett, hiszen pokoli jó munkát végzett. Ugyanakkor nem lehet nem haragudni valakire, akinek tizennyolc éves korodtól kezdve hetente egyszer az ágyában kell lenned, és még akkor sem tesz veled túl sok jót, ha épp nem ott vagytok. Nem lehet szavakba önteni azt a haragot, amit szított bennem. Szükséges volt, ezt aláírom, de hálás? Megmondom én, miért voltam hálás: amikor Krayt megengedte, hogy megöljem. Akkor voltam a legboldogabb, egész életemben.

– Ha jól gondolom, ezután kezdetét vette az az ösvény, ami végső soron ide juttatott – vágta rá a mesterem. – Már eleget hallottam a múltadról. Megértem azt, amit tettél, és azt is, amiért tetted azt. Megbocsájtok neked.

– Megbocsájtasz? – kérdeztem kerek szemmel.

– Igen, elengedem azt a fájdalmat, amit nekem okoztál – felelte K'Kruhk. – Egy egyén csak így léphet túl a lelki sérüléseim és végső soron csak így érheti el a békét. A képzesed ideje alatt ez az, amire rá foglak vezetni téged.

– Ezt még értem... De mikor ártottam én neked? – tértem rá a másik kérdésre.

– Szóval Cade nem túlzott azzal, hogy jó alaposan beverted a fejed – sóhajtott egyet K'Kruhk.

Akkor erre akartam emlékezni? De miért nem történik semmi? Talán ez a rész jobban megsérült volna? Vagy talán egy sokkal nagyobb, számomra még ismeretlen szállal van összefüggésben?

– Bármi is az, elnézést kérek érte – mondtam utólag. Nem igazán sajnálhattam valamit, amiről nem is volt tudomásom, ám okos dolognak éreztem, hogy a lehető legjobb viszonyban legyek azzal, akinek a markában van az életem.

– Mint mondtam, megbocsájtok – ismételte K'Kruhk. – Térjünk egy másik témára. Mondd csak, mit tennél, ha tiéd lenne az egész galaxis? Mit tennél, ha végtelen hatalom kerülne a kezvedbe?

– Nem vágsz ki az ablakon, ha őszinte leszek? – mondtam, mielőtt veszélybe sodornám az életem.

– Nem tudsz olyat mondani, ami ezt eredményezné – bólintott egyet a mesterem.

– Kezdetben megtisztítanám a galaxist az utolsó jeditől is – kezdtem bele.

– Miért? Mi rossz velünk? – kérdezte K'Kruhk. Nem úgy festett, mint egy felbőszült whiphid, aki mindjárt kiharapja a szívedet a mellkasodból, inkább csak baráti kíváncsisággal érdeklődött azután, hogy miért vadásznám le az utolsó szálíg a fajtáját.

– Ti képezitek az ellensúlyt – feleltem. – Valahányszor elérnénk azt, amit akarunk, ti felbukkantok, és megint káoszba taszítotok mindent.

– Az érzés kölcsönös – vágta rá a mesterem. – Mit tennél ezután?

– Megszilárdítanám a hatalmam, ahogyan Krayt is akarta. Csak akkor térnék rá a következő lépésre, ha már biztosan az én kezemben van minden.

– Ami az lenne, hogy?

– Faj szerint csoportosítanám a társadalmat, mindenki azt csinálná, amire a leghasznosabb. Az okos a tudománnyal foglalkozik, a munkás épít, a mezőgazdaságban jeleskedő nép élelmiszert termeszt, az erős harcol, a Sith pedig uralkodik, mert mi hatalmasabbak vagyunk mindenkinél – magyaráztam el egy részét annak, amit Krayt is akart volna. Annyi terve volt, oly sok mód arra, hogy végre kiaknázzák a galaxis erejét, ehelyett, hogy csak pocskolják... De még nem veszett el minden! Én még itt vagyok.

– Mi van, ha a munkás nem akar építeni? – kérdezte K'Kruhk.

– Muszáj lesz neki – feleltem. – A Sith akarata szent és sérthetetlen kell, hogy legyen.

– Minden élő akarata szent és sérthetetlen kellene, hogy legyen – vágta rá a mesterem.

– Kizárt – mondtam indulattal a szívemben. – Csak egy nép akarata érvényesülhet, másképpen káosz lenne. Mindenki önző, mindenkit csak a saját java érdekel, éppen ezért mindenki veszélyt jelent mindenki másra. Ha nem így lenne, a Triumvirátus sem készülné összeomlani a saját súlya alatt.

– Miattatok omlik össze.

– Az ok lényegtelen – feleltem. – A lényeg az, hogy amíg mindenki a saját feje után megy, addig mindenki a másik kárát kívánja a saját java érdekében, aminek az eredménye széthúzás és végső soron háború. Azonban, ha a sok értelmetlen értelmest összefogja egyetlen nagy és erős hatalom, akkor béke lesz a túlzott erejének köszönhetően. Akarják vagy sem, véget ér az örökös civakodás, nem lesz több pusztító háború az egyes frakciók közt, be fog köszönteni a rend és a béke korszaka. Ám ehhez a legerősebbnek kell vezetnie az államot, az élén a legerősebb egyénnel. – Velem.

– Más szenvedésén át a béke elérhetetlen – rázta a fejét K'Kruhk.

Tüzes tekintettel néztem vissza rá. Nem fért a fejembe, hogy nem érthet meg valamit, ami számomra olyan természetes, akár a légzés.

– Más szenvedése nélkül az – mondtam dacosan.

– Ha az általad leírt állam működne, akkor még mindig a rakaták akarata érvényesülne a galaxisban. Nincs az az erő, ami megtörhetné egy elnyomott nép haraggal telített szavát. Előbb utóbb eljön az idő, amikor a csendesek megszólalnak. Ugyan nagy árát fizetnek érte, ám egy olyan eseményt indítanak el, ami végső soron a galaktikus állam széthullásához és a káosz visszaállításához vezet.

– Ebben kételkedem – mondtam. – Semmi sem állhatna az Egy Sith útjába, ha az *igazi* Birodalom feltámadna és bekebelezná az egész ismert galaxist.

– Mint Darth Sidious birodalma? – húzta a szemöldökét K'Kruhk. – Annak az államnak az ereje sokszorosa volt a mai galaxis minden katonai erejének, mégsem eredményezett többet halálnál, szenvedésnél, háborúnál, káosznál. Mert az meglehet, hogy éppen egy adott pillanatban *te* vagy a legerősebb, ám az idők változnak. Ahogyan maga az anyag is, mi magunk is formálódunk, egyszer még a tiéd a legerősebb hadsereg, máskor már a szomszédé, utána pedig egy olyan félé, akit előtte még nem is ismertél. A változó viszonyok közt a béke hosszú távú megőrzése

csak akkor lehetséges, ha valamennyi nép érdeke a béke, így a seregeik sem cselekednek más, mint a béke érdekében. Ahhoz, hogy ezt elérjük, békés eszközökkel kell ráébreszteni az érzőket arra, hogy többet érnek egymásra támaszkodva, mint egymással acsarkodva.

– Akkor hol van ez a békés hadsereg? Nektek jediknek bőven megvolt az időtök rá, hogy felépítsétek az ideális kis világotokat, de valahogy mindig történt valami, ami lehetetlenné tette azt.

– Ebben a tekintetben ti sem panaszkodhattok – vágta rá a mesterem. – Bármennyire is tagadnánk, nagyobb erők vannak mozgásban, mint azt mi felfoghatnánk. Egyikünk sem egy nagy figura, inkább csak apró pontok vagyunk egy hatalmas vásznon, aminek se végét se hosszát nem láthatjuk.

Így van, nem vagyunk mások, mint bábok egy hatalmas játékban, aminek maga az Erő áll a háttérben. K'Kruhk a béke alakja, én pedig nem vagyok más, mint a pusztítás angyala. Nem hogy megingatta volna a hitemet, még inkább megerősített abban, hogy el fog jönni a nap, amikor mi ketten szemben állunk egymással, és életre-halálra fogunk küzdeni azért, amiben hiszünk. A legerősebb fog győzni, az ő akarta fog érvényesülni, és én leszek az az egyén.

– Ha ez így van, ennek a párbeszédnek nincs értelme – feleltem.

– Ugyanakkor – tette hozzá a mesterem –, én már eleget éltem ahhoz, hogy tudjam, az Erő a logikára támaszkodik, amikor eldönti, hogy ki milyen szerepet fog betölteni. Én okkal képviselem azt, amit, és te okkal akarod magadnak az egész galaxist.

– Ami pedig? – mondtam kérdő tekintettel.

– A boldogság – felelte, mire majdnem elröhögtem magam. – Neked egész életedben csak ártottak, Micha, és ahogyan minden sith, a boldogság kulcsát abban a látod, hogy átveszed azoknak a helyét, akik ártottak neked. Azt hiszed, hogy ha minden hatalom a te kezében összpontosul majd, megoldódnak a problémáid és teljes mértékben átadhatod magad annak, ami a leginkább boldoggá tesz téged.

– Mert nem? – vágtam rá szkeptikusan. Ha én vagyok mindennek az úrnője, én vagyok Isten. Isten azt csinál, amit akar, nemde?

– Hány éves is vagy, gyermekem?

– Huszonhat – feleltem. – Jobb, ha nem hívsz gyereknek.

– A magam száznyolcvanhat évével akár kisdednek is nevezhetnék – jelentette ki K'Kruhk. Kissé megrázott ezt hallanom, ezek szerint közel olyan idős, mint Krayt *lenne*. – Lehet, hogy nem én vagyok a galaxis legidősebb lény, de több mint eleget éltem ahhoz, hogy elmondjam: a pohár sosincs tele. Hiába teljesülne minden álmod, Micha, mindig lenne, ami nyomná a szívedet.

– Szerintem ezt csak egy olyan személy mondhatná meg, aki már kivette a maga részét a galaxis uralásából – feleltem.

– Akkor vegyél példát az olyan nagy becsben tartott uradról! – vágta rá K'Kruhk. – Szerinted ő boldog volt? Azt hiszed, neki soha egy problémája sem akadt? Elmondok egy titkot: minél több hatalom jut a kezébe, annál több lesz belőlük. – Igen, mert engem pont érdekelnének az alattvalóim.

Ennek ellenére nála a pont.

– Tekintve, hogy annak az időnek a jelentős részében *haldoklott*... Talán nem ő volt a legboldogabb ember a világon. – De nálam jobb sor jutott neki, az egyszer biztos. – Azonban ez nem jelenti azt, hogy én...

– Itt nincsen *én* – vágott közbe K'Kruhk. – Mint ahogy azt elismerted, mint mi apró porszemek vagyunk, sem többek, sem kevesebbek. Te egy sith vagy a sok közül, Micha, sosem az egyetlen, sosem a nagy, csak az egyik. Jól tudod, hogy mekkora árat kellett fizetniük a kapzsiságukért azoknak, akiknek túl sok jutott a markába. Nem lehetnél boldog, még akkor sem, ha minden hatalmat megkapnál, amiért áhítoztál. Addigra már ezernyi apró tövis állna a szívedben, amik meggátolnak a korlátlan hatalmad élvezésében, sőt még az sem lehetne fenéig tejfel. Sosem lehet az, ahogyan soha nem is lehetett az, hidd el nekem!

Nos, én pedig úgy gondolom, hogy eleget pihentettem a fejem a szarban ahhoz, hogy megkapjam a magam részét az uralkodásból. Megvannak már azok a tövisek, hol van az, ami cserébe jár nekem?

– Oké, nem lennék *tökéletesen* boldog, de az biztos, hogy boldogabb, mint most, vagy pár évvel ezelőtt a Ryloth-on, vagy akár még régebben, a mesterem ágyában.

– Tehát semmit sem értesz – rázta a fejét csalódottan K'Kruhk. – Boldog ember nem megy a másik torkának, boldog úr nem kegyetlenkedik az alattvalóival. Megkeseredett, megtört lelkek teszik azt; azok, akik már túl nagy árat fizettek.

– Mi van, ha máris köztük vagyok? – kérdeztem.

– Nem vagy – felelte a mesterem. – Mindenkivel történnek rossz dolgok, az én életemben is megesett egy-két borzalom. Ám az idő csodát művelhet ezekkel a sérülésekkel, ha megfelelően kezelik őket. Meggyőződésem, hogy ha itt maradsz, köztünk, biztonságban, akkor egy napon még boldog lehetsz, sőt mi több, normális életed lehet.

– Ebben kételkedem. – Ha létezett normális, akkor én jelentettem az ellentétjét.

– Fiatal vagy, erős és vonzó – folytatta K'Kruhk. Nem igazán tudtam, hogy ezt bóknak szánta vagy csak elmélkedni próbált, de én nagyon reméltem, hogy az utóbbi. – Ha ráadod a fejed, gyorsabban normális életed lehetne, mint amilyen sebességgel forgatod a kardodat.

Erre inkább nem válaszoltam.

– Mondd csak – mondta rövid idő elteltével –, mennyi szórakozásod volt kiskorodban?

– Mások bántása – vágtam rá úgy, mintha mi sem lett volna természetesebb.

– És úgy gondold, hogy ez az egyetlen dolog, ami örömet okozhatna neked?

– Megteszi – feleltem.

– Mi van a zenével, a poénkodással, a halálpálcákkal és minden létező elmebetegséggel, amivel a fiatalok és akár még néhány hozzád hasonló korú egyén is elő tud állni? – kérdezte K'Kruhk. – Mi van az *élettel*?

– Ezeket nem igazán engedhettem meg magamnak, túlzottan elfoglalt voltam az életben maradással – válaszoltam nem túl nyugodtan. – Tudtommal, ezek számotokra is tiltottak. – Még a végén elmenne a kedvük a meditálástól.

- Mi van a szexszel? – húzta a szemöldökét K'Kruhk.
- Öhm... – pislogtam a döbbenettől. Ez eddig sem volt egy tipikus mester-tanítványa párbeszéd, de ennyi erővel egy kocsmába is bemehettem volna inni Cade-el. Mindenestre még mindig halott voltam, ha lemond rólam, ezért inkább a válaszadás mellett döntöttem. – Nem a kedvenc időtöltésem.
- Miért? – húzta a szemöldökét K'Kruhk.
- Nem is tudom, tekintve, hogy a mesterem vette el a szüzességem – húsz perc vérre menő harc után –, és utána sem lehetett túl sok beleszólásom a nemi életembe, inkább negatív tapasztalataim vannak, mint pozitívak.
- Ugyan, mindenki ismeri a te kis kalandodat Skywalker mesterrel.
- Aki még mindig azt hiszi, hogy azt örömmel tettem, nem igaz? – tettem fel a retorikus kérdést.
- Bejönni bejött, nem? – kezdett igen érzékeny pontra tapintani K'Kruhk.
- Igen... De... – mondtam kínomban. – Hogy is mondjam... – Már az hittem, hogy beszélni is elfelejtek mire megtaláltam a megfelelő gondolatot. – Testileg még oké, ám jellemileg ő testesített meg mindent, amit megvettem. Senki nem akar összejönni valakivel, akit a legszívesebben megfojtana a nézetei miatt.
- Itt a probléma – vágta rá a mesterem.
- Probléma? – feleltem enyhén kiakadva.
- Nem akartál ágyba bújni vele, de megtetted, mert úgy vélted, hogy *muszáj* megtenned. Felesleges szenvedésnek vetted alá magadat, mert úgy gondoltad, hogy ez közelebb visz a galaxisodhoz, ami nálad magát a boldogságot testesíti meg. Azért szenvedtél, hogy neked jobb legyen. Nem látod ebben az ellentmondást?
- Nos, abban a helyzetben ez az életemet menthette meg, szóval...
- És most mi van? – szólt közbe K'Kruhk. – Most ki kényszerít arra, hogy a Sötét Oldal szolgája legyél? Eljött az ideje, hogy *élj*, Micha. Ideje, hogy olyan dolgokat tegyél, amik valóban boldoggá tesznek téged, és ne csak egy arról szóló ábrándot kergess!
- Ti nem az önmegtartóztatás hívei vagytok? – vettem fel az aggályom. – Egy jedi élete nem áldozat?
- Ez nem a jedikről szól, gyermekem, de még csak nem is a sith-ekről – rázta a fejét K'Kruhk. – Ez rólad szól, csakis te rólad. Mert a te életed a te kezében van, éppen ezért jogod van a saját boldogságodat kergetni.
- Ez azt jelenti, hogy elmehetek? – vettem fel, holott tudtam, hogy szó sem lehet róla.
- Ha véget ér a kiképzésed, oda mész, ahová csak jónak látod – bólintott rá K'Kruhk.
- Gondolom, ez a mesebéli esemény csak a háború után válhat valósággá... Még ha Jedi Rend túl is éli, nekem akkorra már az Egy Sith élén lesz a helyem. Elvégre igaza van, jogom van azt tenni, amit akarok. És nekem hatalom kell, nekem az Egy Sith kell, nekem a galaxis kell.
- Addig is, azt teszel, amit csak jónak látsz, amíg nem vagy a másik kárára vele – folytatta K'Kruhk.

- Úgy érted, nyugodtan ihatok, szexszelhetek, bulizhatok... Annak ellenére, hogy a Rendben belül vagyok? – kérdeztem. Nem igazán terveztem egyiket sem, de a végére kellett járnom a whiphid gondolatmenetének.
- Ha úgy kívánod – rántott vállat K'Kruhk.
- Az nem tűntetné fel rossz színben a Rendet?
- Cade – vágta rá a mesterem. – Egyébként sem gondolnám, hogy bárki is nagy elvárásokat támasztana Darth Talon padawannal szemben. A többi mestert már akkor is meglepnéd, ha ez nem egy vérfürdővel ér véget.
- Mi van veled? – kérdeztem. Furcsálltam, hogy nem a *minket* szót használta.
- Engem épp az ellenkezője lepne meg.

Az életem legszokatlanabb mester-tanítványa beszélgetése több kérdést hagyott maga után, mint választ. A kabinom felé haladva egyetlen lépést sem tehettem az üres folyosókon, hogy ne keringett volna valami a fejemben.

Mit akar *valójában* K'Kruhk? Vagy talán tényleg azt hinné, hogy legbelül egy érzelmileg sérült tinédzser vagyok, aki alig várja, hogy részegen egy izmos pasas vállára ugorjon? Tényleg azt hiszi, hogy lemondok mindenről az egyéni boldogságom érdekében? Hiszen az egész eddigi életem arról szólt, hogy az Egy Sith vezetéséért szenvedtem. Ez az idő nem vesztetett kárba, meg kellett kapnom az általam kívánt hatalmat... Másképp nincs értelme a létezésemnek.

- Khm... – szólalt meg valaki a hátam mögött.
- Megtorpantam, Shado Vao faarccal állt előttem.
- Mit akarsz? – mondtam indulatosan. Csak utólag vettem észre, hogy hanyagoltam a magázást... De már egyébként is a Rend részét képeztem.
- Nehéz elhinni, hogy szabadon járhat itt egy sith.
- Mi sem érzünk másképpen – vágtam rá. Elvégre még így, négy év távlatából is csak nehezen tudom elhinni, hogy ezek a féleszűek visszavették ezt a helyet.
- Gondolkoztam – folytatta. – Méghozzá azon, hogy mi történt volna, ha a mi kis harcunk folytatódik a Vendaxán.
- Elképzelhető, hogy hazavisznek, és megkapod a tradíciós temetést – feleltem. Egyidejűleg elbírtam vele és Wolf Sazennel. Nem kérdés, hogy melyikünk az erősebb.
- Tehát, ha itt és most megküdenénk egymással, szerinted te kerülnél ki győztesen a dologból? – folytatta Vao.
- Mindenképpen – mondtam gondolkodás nélkül.
- Akkor kövess! – intett a kezével.

A szűk folyosóról hamar egy elhagyott gyakorlóterembe értünk... Hihetetlen, hogy ennyi pénzt kidobtak az átépítésre! A sötétbarna falakkal övezett helyiségben egy bordó téglalap jelezte a küzdőteret, amit egy aranszínű csík határolt. Bőven elég teret biztosított két személy harcának – sőt akár négyen is elszórakozhattak volna rajta.

Rövidesen elhelyezkedtünk a bordó rész két végében.

– Kapd el! – mondta Vao, mikor elővett egy második fénykardot.

Vaó... Sóval nem csak belémbotlott, alaposan felkészült a mi kis párbajunkra. Könnyedén elkaptam az egyszerű, sima, hengeres fénykardot. Nem volt ínyemre az aktiváláskor előszökő kék penge, de többet jelentett a semminél.

– Nem tudom, hogy játszótátok odahaza, ezért ismertetem veled az alapokat – mondta, amint a kezébe vette a duplakardját. – Ez nem élet-halál harc, csak egy baráti erőpróba annak érdekében, hogy választ kapjunk egy minket hosszú ideje epesztő kérdésre. – A magad nevében beszélj! – Egyikünk sem akar ártani a másiknak, ha valaki megsérül, a harc véget ér. Barátokként kezdtük, így is lépünk ki a küzdőtérből, érthető? – Aktiválta a fénykardját, azonban csak az egyik penge tört ki belőle.

– Teljességgel.